

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. B. Z.**, bývajúceho v B. zastúpeného JUDr. E. H., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **JUDr. V. S.**, bývajúcemu v B., **o zaplatenie 8 630,42 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C 198/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2011 sp. zn. 3 Co 56/2010 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 31. januára 2006 č. k. 6 C 198/2005-39 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 630,42 € (260 000,-- Sk) s úrokmi z omeškania vo výške 13% ročne od 1.1.2003 do 1.8.2004 zo sumy 400 000,-- Sk, od 2.8.2004 do 31.8.2004 zo sumy 300 000,-- Sk a od 1.9.2004 do zaplatenia zo sumy 260 000,-- Sk, a to z titulu nevrátenej časti pôžičky poskytnutej žalobcom žalovanému podľa zmluvy o pôžičke, uzavretej medzi účastníkmi 10. októbra 2002. Žalovaného tiež zaviazal na zaplatenie náhrady trov konania žalobcovi vo výške 1 726,08 € (52 000,-- Sk) a vo zvyšku žalobu zamietol. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o vrátení celej pôžičky, keď svedeckými výpoveďami nepreukázal existenciu originálu potvrdenia o jej vrátení.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného predmetný prvostupňový rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil rozsudkom z 31. marca 2011 sp. zn. 3 Co 56/2010 potom, čo bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2010 sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zrušený jeho zmeňujúci rozsudok z 11. septembra 2008

sp. zn. 3 Co 158/06, ktorým žalobu najskôr zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že s poukazom na povinnosť rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu (podľa ktorej sa neexistencia určitej právnej skutočnosti majúca trvajúci charakter zásadne nepreukazuje) a názor dovolacieho súdu vyslovený v predmetnej veci, že v prípade popretia pravosti súkromnej listiny vystaviteľom (v tomto prípade žalobcom), leží dôkazné bremeno ohľadne jej pravosti na tom účastníkovi, ktorý zo skutočností v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (v tomto prípade na žalovanom), bolo povinnosťou žalovaného preukázať pravosť predloženej listiny. Žalovaný však neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania pravosti písomného potvrdenia o vrátení celej pôžičky, ani inými dôkazmi nepreukázal tvrdenú skutočnosť, preto odvolací súd, stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a posudzujúc vec v intenciách odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu, považoval prvostupňový rozsudok za vecne správny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie spolu s rozsudkom prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Odvolaciemu aj prvostupňovému súdu teda vytýkal nesprávne právne posúdenie veci a inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal tiež, že sudy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že podľa jeho názoru nemá dovolanie hmotnoprávny základ a smeruje len k predĺžovaniu sporu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel pritom k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (právny názor dovolacieho súdu v procesnej otázke týkajúcej sa povinnosti zopakovať dôkazy výsluchom svedkov platil za situácie, keď odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí vychádzal z odlišných skutkových záverov, než ktoré z výsluchu svedkov vyvodil prvostupňový súd, nie však v situácii, keď pri novom rozhodnutí sa odvolací súd od týchto záverov neodklonil), rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Vady uvedené v tomto zákonnom ustanovení však dovolací súd nezistil.

K námietke dovolateľa spochybňujúcej posúdenie skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym

opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Na ďalšie dovolacie dôvody žalovaného, ktoré mali spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom a inej vade konania, dovolací súd taktiež nemohol prihliadať, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť relevantné len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalobcu, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jeho zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2011

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová